

“Ik zou nooit meer kunnen fietsen. En kijk mij nu”

Wie nog nooit van wielrenner Stig Broeckx had gehoord, leerde hem na zijn val vier jaar geleden wel kennen. De jongen die volgens dokters nooit meer zou kunnen stappen, stond na zijn doodsmak opnieuw recht en kroop na een zware revalidatie opnieuw op de fiets. Want die fiets, die kan hij niet missen. “Ik kom van ver, maar heb me altijd opgetrokken aan de sport. Bewegen is mijn vrijheid.”

DOOR MAUD
VANMEERHAEGHE

STIG BROECKX “Als ik op pad ga, is er altijd iemand bij me. Mijn omgeving is bezorgd dat me opnieuw iets zou overkomen ” © Kristof Ghyselinek

Het is 2016 wanneer beloftevolle wielrenner Stig Broeckx - dan 26 jaar - zwaar ten val komt tijdens de Baloise Belgium Tour. De val betekent het abrupte einde van een wielercarrière die net is gestart. Zijn hoofdletsel is zo ernstig dat Stig zes maanden in coma ligt, maar opgeven staat niet in zijn woordenboek: terwijl dokters vrezen dat hij nooit nog een normaal leven zal leiden, leert Stig opnieuw stappen, praten én fietsen. Op de vraag hoe het vandaag met hem gaat, antwoordt hij met zijn bekende brede glimlach. “Het gaat eigenlijk prima. Ik merk nog elke dag vooruitgang en dat doet me plezier. Zo blijf ik gemotiveerd om het telkens nog beter te doen.”

Actief manneke

“Ik ga nog twee keer per week naar het revalidatiecentrum, maar ook thuis blijf ik in beweging. Ik ben altijd actief geweest - daar heeft mijn ongeval niks aan veranderd. Als klein manneke rende ik hele dagen rond op het melkveebedrijf van mijn ouders. Toen ik tien was, gooide ik me op het BMX’ en. Ik koesterde dan al de droom om ooit profrenner te worden. Hoewel ik in het begin nauwelijks wedstrijden won, wist ik zeker dat ik ooit toch op een podium zou staan.”

“Het leven is veel te mooi om op te geven”

Vanaf dan is fietsen alles wat de klok slaat. Stig past er zelfs zijn hogere studie aan aan. “Ik wou eigenlijk dierenarts worden, maar dat was niet te combineren met een wielercarrière. Dus ging ik voor een opleiding industrieel ingenieur, waar ik mijn diploma heb gehaald. Ook al hoorde ik uit verschillende hoeken dat de combinatie van sport en school mij nooit zou lukken.” Het zal nog vaker terugkeren en het is een rode draad in Stigs leven: de drang om te bewijzen dat wat onmogelijk

lijkt, toch mogelijk is.

Elke overwinning vieren

Van zijn sportieve verleden kan Stig zich niks herinneren wanneer hij na zijn ongeval uit coma ontwaakt. “Ik was opnieuw kind, hé. Mijn herinneringen waren weg, ik kon niet meer stappen, kon nauwelijks praten... Ik moest volledig herbeginnen.” Op het moment dat Stig opnieuw wat mobieler wordt en zichzelf kan googelen, beseft hij welke carrière nooit meer voor hem weggelegd zal zijn. “Toen heb ik diep gezeten”, zegt hij. “Dokters hadden me na mijn val drie uur gereanimeerd. Als je weet dat een ‘normale’ reanimatie maximum een half uur duurt, weet je ook dat ik eigenlijk dood was. Na mijn coma durfde ik wel eens te denken dat de dokters die reanimatie beter hadden gelaten voor wat ze was. Maar eigenlijk is die gedachte niet lang blijven hangen: ik ben snel opnieuw vooruit beginnen kijken”

Overall zoekt Stig naar kleine en grote dingen die hem kunnen motiveren om opnieuw te leren stappen en praten. “Na dat dieptepunt voelde ik me herrezen - dat mag je zelfs letterlijk nemen. Toen ik aan mijn bed gekluisterd was in het revalidatiecentrum en alleen maar naar buiten kon kijken, kon ik genieten van de verandering van de seizoenen. Nu zie ik hoe jammer het zou zijn mocht ik dat

*“In het verleden moest het altijd vooruitgaan,
maar nu neem ik regelmatig de tijd om terug te kijken
op de weg die ik al heb afgelegd”*

niet meer kunnen meemaken. Het leven is zó mooi. De eerste keer dat ik zelfstandig mijn tanden kon poetsen, mijn eerste 10.000 stappen, opnieuw alleen wonen: daar ben ik trots op. Het lijken maar kleine dingen, maar elke mijlpaal heb ik gevierd en zag ik als een teken dat ik ook mijn volgende doel zou halen.”

Als hij het even niet meer zag zitten, kon Stig altijd op zijn toenmalige vriendin en zijn ouders terugvallen. “Met hen heb ik uren gepraat over hoe ik me voelde en wat mijn doelen waren. Omgekeerd hebben mijn ouders nooit doekjes gewonden om hoe ik ervoor stond. Ze gaven me prikkels toen ik in coma lag, motiveerden me bij mijn eerste stappen... Zonder hen had ik er vandaag niet gestaan - letterlijk en figuurlijk.” En dan is er nog zijn petekindje Jet. “Zij werd geboren toen ik in coma lag en was mijn motivatie om aan mijn motoriek te werken. Als een speelgoedje op de grond viel, wou ik dat kunnen aangeven. Ik moest en zou haar naam kunnen onthouden en wou haar buggy kunnen voortduwen. En toen Jet begon te stappen, wou ik mee kunnen wandelen.”

Altijd doorgaan, maar ook af en toe stilstaan

Als er iets is wat Stigs ongeval hem geleerd heeft, is het dat stilstaan af en toe mag. “In het verleden moest het altijd vooruitgaan, maar nu neem ik regelmatig de tijd om terug te kijken op de weg die ik heb afgelegd. Het verleden zie ik als een leerschool: het heeft geen zin om nostalgisch terug te kijken op wat 'fout' is gelopen. Liever kijk ik naar wat ik in de toekomst anders kan aanpakken. In mijn geval doet terugkijken

me beseffen van waar ik kom. 'Zeg nooit nooit' is mijn motto, en daar leef ik naar. Net zoals ik volgens velen nooit een goede wielrenner zou worden, geloofden dokters niet dat ik opnieuw zou kunnen stappen. Ik bewees hen graag het tegendeel. En toen ik kon stappen, wou ik natuurlijk ook opnieuw kunnen fietsen. Die eerste keer op de fiets was een van de hoogtepunten van mijn revalidatie en heeft me een enorme boost gegeven ”

Intussen maakt zijn fiets vast onderdeel uit van Stigs sportieve routines. “Maar als ik op pad ga, is er altijd iemand bij me. Mijn omgeving is bezorgd dat me opnieuw iets zou overkomen. Ik begrijp die bezorgdheid, maar ik weet ook dat ik het wel alleen kan.” Verder staan elke dag buikspieroefeningen of wandelsessies op het programma. “Dat is niet enkel voor mijn fysiek, maar ook voor mijn ego”, lacht Stig. “Ik wil er toch goed blijven uitzien. Ondertussen heb ik ook een nieuwe vriendin. Geen betere motivator dan de liefde, (lacht) Het leven is mooi. Ik ben zeker dat de toekomst dat ook zal zijn.”

TOEKOMSTWENS VAN STIG BROECKX

“Ik ben blij met de weg die ik tot nu toe heb afgelegd, maar wil vooral verder blijven evolueren. Ik wil opnieuw boeken kunnen lezen en normaal kunnen praten. Mijn spraak is veel verbeterd de afgelopen jaren, maar ik wil af van mijn nasale klanken. En ik wil anderen blijven motiveren. De reacties van mensen die door mijn verhaal een duwtje hebben gekregen om door te zetten, blijven me plezier doen. In het ideale geval kan ik mijn verbeterde spraak en mijn verhaal vertellen combineren: het is mijn droom lezingen te geven aan een groot publiek over mijn verhaal. Om iedereen in een zaal te kunnen bereiken, zal mijn articulatie beter moeten. Het zal dus nog niet voor meteen zijn, maar opnieuw: zeg nooit nooit. En o ja, dit is misschien wel het mooiste nieuws van 2020: ik ga trouwen!”

100 JAAR GEZINSBOND.BE/WENSEN